

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D., v právní věci **žalobce: J. F.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, ul. Křížová č. p. 25, PSČ 225 08, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 1. 2015, č. j. „X“, o invalidním důchodu,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **z a m í t á**.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 26. 1. 2015, č. j. „X“, o invalidním důchodu, kterým žalovaná rozhodovala ve věci námitek žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 11. 2014, č. 760 630 0174, kterým žalovaná zamítla žalobci podle ust. § 41 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), žádost o změnu výše invalidního důchodu pro nesplnění ust. § 39 odst. 2 písm. c) téhož zákona s odůvodněním, že dle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem ze dne 16. 10. 2014 není žalobce invalidní pro invaliditu druhého stupně a je nadále invalidní pro invaliditu druhého stupně, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu mu poklesla jeho pracovní schopnost o 55%, zatímco pro vznik invalidity třetího stupně je nutný pokles minimálně o 70%.

Ve stručné žalobě uvedl, že s rozhodnutím žalované o zamítnutí jeho žádosti o zvýšení stupně jeho invalidity, nesouhlasí, přestože se dvakrát odvolával, byl žalovanou vyšetřen a jeho odvolání bylo vždy zamítnuto. Důvodnost žaloby opírá o lékařskou zprávu MUDr. O. ze dne 16. 3. 2015, kterou přiložil k žalobě.

V dalším podání, které soud obdržel dne 31. 7. 2015, žalobce k posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ze dne 1. 6. 2015, který nechal vypracovat soud pro účely předmětného řízení, uvedl, že se v něm sice uvádí, že se při jeho hospitalizaci záchvaty úzkosti nevyskytují a že spánek byl upraven, nicméně opak je pravdou. Zdravotnímu personálu tyto své problémy hlásil, že má halucinace a na sestru kontrolující spánek, žalobce mával, ovšem nebylo to zaznamenáno.

Žalovaná přes výzvu soudu k věci neposkytla písemné vyjádření.

Ústního jednání před soudem konaného dne 24. 8. 2015 se žalobce bez omluvy nezúčastnil, třeba ten byl k tomuto jednání řádně a včas ve smyslu ust. § 49 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soudem předvolán.

Pověřená pracovnice žalované pak při tomtéž ústním jednání před soudem setrvala na napadeném rozhodnutí a požadovala zamítnutí žaloby s ohledem na jednoznačné závěry obsažené v posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ze dne 1. 6. 2015, který shledává žalovaná úplným a objektivním.

Napadené rozhodnutí odvolacího orgánu soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a provedeném ústním jednání dospěl soud k závěru, že žalovaná při svém rozhodování o námitkách žalobce nepochybila a že žaloba tudíž není důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že prvoinstanční rozhodnutí ze dne 6. 11. 2014 bylo vydáno na základě posudku posudkového lékaře pověřeného vypracováním posudku pro Okresní správu sociálního zabezpečení Ústí nad Labem, který při zjišťovací lékařské prohlídce dne 16. 10. 2014 posoudil zdravotní stav žalobce a dospěl k závěru, že u žalobce je dán dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav s tím, že jeho rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je smíšená porucha osobnosti emočně nestabilní a schizoidní, a tedy zdravotní postižení uvedené v kapitole V., položce 3d, přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 55%, s tím, že procentní míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu ust. § 3 a ust. § 4 citované vyhlášky nemění. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky, v nichž

uvedl, že s tímto zamítavým rozhodnutím nesouhlasí a že žádá o přehodnocení svého zdravotního stavu, na základě přiložené lékařské zprávy MUDr. O. ze dne 30. 11. 2014.

Dále soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalovaná si v rámci řízení o námitkách vyhotovila nový posudek o invaliditě ze dne 22. 1. 2015, který vypracovala příslušná posudková lékařka oddělení lékařské posudkové služby ČSSZ v Ústí nad Labem. Tato posudková lékařka opětovně posoudila zdravotní stav žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a dospěla ke shodnému závěru jako posudkový lékař Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem, že žalobcova invalidita odpovídá druhému stupni invalidity a nikoliv třetímu pro žalobcovu smíšenou poruchu osobnosti emočně nestabilní a schizoidní, kterou je nutno hodnotit dle kapitoly V., položky 3d, přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 55% ze zde uvedeného procentního rozmezí ve výši 50% až 60%, s tím, že procentní míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu ust. § 3 a ust. § 4 citované vyhlášky nemění. Na tomto místě je třeba poznamenat, že z posudku vyplývá, že posudková lékařka při posuzování žalobcova zdravotního stavu brala v potaz i lékařskou zprávu MUDr. O. ze dne 30. 11. 2014. Na základě tohoto nového posudku bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí ze dne 6. 11. 2014 a námitky žalobce zamítnuty.

Podle ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35%. V souladu s odstavcem 2 citovaného ustanovení jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35%, avšak nejvíce o 49%, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50%, avšak nejvíce o 69%, jedná se o invaliditu druhého stupně a nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.

Dle § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění se pracovní schopností rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. V souladu s odstavcem 4 citovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35% a nejvíce o 69%, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70% též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek. V odstavci 5 citovaného ustanovení je dále stanoveno, že za zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí. V souladu s odstavcem 6 citovaného ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení. Dle odstavce 7 je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyt, popřípadě znovu

nabyl schopností a dovedností, které mu spolu se zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti.

Procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech s tím, že procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity.

V projednávané věci tedy bylo rozhodnuto prvoinstančním rozhodnutím ze dne 6. 11. 2014 o zamítnutí žádosti žalobce o zvýšení jeho stupně invalidity na třetí stupeň z dosavadního druhého stupně, které následně potvrdila žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 26. 1. 2015, a to s odůvodněním, že sice u žalobce sice byl zjištěn dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, v jehož důsledku mu poklesla míra pracovní schopnosti o celkových 55%, ovšem pro vznik invalidity třetího stupně, když žalobci již byl přiznán druhý stupeň, je nutný pokles minimálně o 70%.

Jedním z předpokladů pro vznik nároku na invalidní důchod je tedy existence invalidity pojištěnce ve smyslu ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, jak vyplývá z ust. § 38 téhož zákona. Bylo proto třeba zjistit, zda žalobce splňoval ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tj. ke dni 26. 1. 2015, podmínky invalidity, a to ve třetím stupni, když brojí proti rozhodnutí žalované o zamítnutí jeho námitek vůči prvoinstančnímu rozhodnutí ze dne 6. 11. 2014 o tom, že jeho invalidita odpovídá „jen“ invaliditě druhého stupně. V této souvislosti soud poznamenává, že v daném případě nebylo mezi účastníky řízení žádného sporu o tom, že by žalobce nezískal potřebnou dobu pojištění, což je druhý předpoklad pro vznik nároku na invalidní důchod, jak vyplývá z ust. § 38 zákona o důchodovém pojištění, a proto soud již bez dalšího vycházel ze skutečnosti, že žalobce získal potřebnou dobu pojištění.

Již výše bylo zmíněno, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem posudkové lékařky oddělení lékařské posudkové služby ČSSZ v Ústí nad Labem, která učinila závěr o poklesu pracovní schopnosti žalobce. Soud se s tímto závěrem lékařky nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity určitého stupně především závisí, vyžádal si proto v rámci předmětného soudního řízení v intencích ust. § 52 odst. 1 v návaznosti na ust. § 77 s. ř. s. odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „komise“), která je v těchto věcech dle § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posouzení zdravotního stavu žalobce. Tato komise nově posoudila celkový stav žalobce, dále také posoudila pokles jeho pracovní schopnosti a také datum změny jeho případné invalidity ve vyšším stupni.

Z obsahu posudkové dokumentace vypracované dotyčnou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení, posudek byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů dne 1. 6. 2015. Žalobce nebyl jednání komise přítomen, když z jednání se telefonicky omluvil, s tím, že v daný den má dlouho sjednanou důležitou schůzku s právníkem, přičemž současně komisi nepožádal stanovení nového termínu jednání komise a projednání v jeho přítomnosti. Dotyčná komise, v níž zasedala i MUDr. S. z oboru psychiatrie, přitom dospěla k závěru, že

podkladová dokumentace je nejen dostačující k posouzení zdravotního stavu žalobce i bez její osobní účasti, nýbrž i že je dostačující k přijetí posudkového závěru. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy a zprávy měla komise k dispozici. Na základě posouzení obvodní zdravotní dokumentace MUDr. K., spisové dokumentace Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem, spisu z námitkového řízení, lékařského nálezu MUDr. K., zprávy o psychiatrickém vyšetření žalobce MUDr. O. ze dne 16. 3. 2015, který žalobce přiložil k předmětné žalobě, pak komise dospěla k závěru, že k datu napadeného rozhodnutí žalobce byl invalidní podle ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ve znění zákona č. 306/2008 Sb., přičemž šlo o invaliditu druhého stupně, a nikoliv o invaliditu třetího stupně dle ust. § 39 odst. 2 písm. c) zákona o důchodovém pojištění, neboť byl shledán pokles pracovní schopnosti žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 50%, avšak nedosahoval více než 69%.

Komise konstatovala, že u žalobce se jednalo k datu vydání napadeného rozhodnutí o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav s tím, že rozhodující příčinou tohoto stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je smíšená porucha osobnosti hraničně se středně těžkým až těžším postižením s převažujícími rysy emočně nestabilními, schizoidními a paranoidními. Toto postižení komise tedy hodnotila odlišně oproti posudkovému lékaři OSSZ Ústí nad Labem i posudkové lékařky oddělení lékařské posudkové služby ČSSZ v Ústí nad Labem s tím, že odpovídá kapitole V., položce 7, písmeno c) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., pro které je sice uveden 70% pokles pracovní schopnosti, nicméně komise dospěla k závěru, že u žalobce se jedná z funkčního hlediska o hraničně středně těžké až těžší funkční postižení, tj. stav mezi písm. b), kde je uvedeno procentní rozmezí 30% až 45% poklesu pracovní schopnosti, a mezi písm. c), kde je uveden 70% pokles pracovní schopnosti, takže komise použila z objektivního funkčního hlediska § 4 odst. 2 citované vyhlášky a snížila hranici míry poklesu pracovní schopnosti žalobce o 10% na konečných 60%. Tento postup komise odůvodnila s ohledem na ojedinělé dekompenzace a adaptaci žalobce na jeho duševní onemocnění. Komise přitom výslovně uvedla, že se ztotožnila s odborným názorem MUDr. O., že porucha osobnosti, kterou žalobce trpí je celoživotního charakteru a není možné ji farmakoterapií ovlivnit a ani ji není možné vyléčit, když medikaci, kterou má žalobce v souvislosti se svojí diagnózou doporučenou, slouží ke zmírnění nebo se snaží o korekci sekundárních symptomů, jako je např. úzkost a nespavost apod. Proto se komise nemohla ztotožnit s posudkovými závěry posudkového lékaře OSSZ Ústí nad Labem i posudkové lékařky oddělení lékařské posudkové služby ČSSZ v Ústí nad Labem, kteří shodně onemocnění žalobce zařadili do onemocnění z okruhu schizofrenie.

Po zhodnocení výše předestřené důkazní prostředky, kterým bylo provedeno při soudním jednání dokazování ve smyslu ust. § 52 odst. 1 a ust. § 77 s. ř. s., soud konstatuje, že Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem jednala v řádném složení, že posudek ze dne 1. 6. 2015, jenž soud hodnotí jako stěžejní důkaz v tomto přezkumném soudním řízení, byl vypracován po náležitém zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů. Žalobce sice nebyl přítomen při jednání komise a nebyl přešetřen přítomnou odbornou lékařkou z oboru psychiatrie, ovšem soud se ztotožnil s komisí, že ta měla dostatečnou podkladovou dokumentaci k posouzení zdravotního stavu žalobce i bez jeho osobní účasti a že mohla přijmout posudkový závěr. Navíc ani sám žalobce poté, co byl seznámen s posudkovým závěrem ze dne 1. 6. 2015, nikterak nenamítal, že by jeho nepřítomnost u komise jakkoliv ovlivnila v jeho neprospěch závěry dotyčné komise o jeho zdravotním stavu.

Lékaři Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem přitom sice oproti posudkovému lékaři OSSZ Ústí nad Labem a posudkové lékařky lékařské posudkové služby ČSSZ v Ústí nad Labem ohledně žalobcova zdravotního stavu dospěli k závěru, že odpovídá kapitole V., položce 7, písmeno c) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb. a nikoliv kapitole V., položce 3d, přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., a že u žalobce způsobuje míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti ve výši 60% namísto jen 55%, nicméně přes tuto skutečnost je patrné, že žalobce nesplnil podmínku pro vznik nároku na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně, a to dosažení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti minimálně ve výši 70%.

Dále soud uvádí, že se ztotožnil s posudkovým závěrem komise, když za daného stavu věci soud neshledal potřebu, aby byl doplňován výše citovaný posudek ze dne 1. 6. 2015 Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem či aby byl případně ve věci vypracováván další posudek jinou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí nebo dokonce aby bylo přikročeno ke znaleckému zkoumání zdravotního stavu žalobce, neboť tento posudek vyhodnotil jako úplný a objektivní. Požadavek v tomto směru ostatně v předmětném soudním řízení nevznikli ani žalovaná ani samotný žalobce, poté co byli seznámeny s tímto posudkem, když žalobce se po jeho seznámení toliko uchýlil k zaslání nepodloženého tvrzení, že i průběhu jeho hospitalizace trpěl obtížemi s psychikou a spánkem, což ze strany lékařů údajně nebylo zaznamenáno.

Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět nějaké další dokazování, přitom koresponduje ustálené judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (viz např. jeho rozsudky ze dne 25. 6. 2003 č. j. 2 Ads 9/2003 - 50, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 150/2004 a také na www.nssoud.cz, nebo ze dne 28. 8. 2003 č. j. 5 Ads 22/2003 - 48 či ze dne 12. 3. 2009 č. j. 3 Ads 143/2008 - 92, které jsou rovněž dostupné na www.nssoud.cz).

S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Pro úplnost soud směrem k žalobci poznamenává, že v souzené věci je možné vycházet, a to s poukazem na ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., toliko ze zdravotního stavu, jaký měl v době rozhodování žalované, tj. ke dni 26. 1. 2015. Zhoršení stávajících zdravotních obtíží, ke kterým by mělo dojít po tomto datu popř. vznik nových zdravotních obtíží, nemůže být v tomto řízení v zásadě nikterak zohledněno. Ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., které je pro soudy závazné, totiž výslovně stanovuje, že při přezkoumávání rozhodnutí správního orgánu vychází správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobce tak má případně možnost poukazovat na své stále se zhoršující zdravotní obtíže, které nastaly po 26. 1. 2015 a které by měl mít řádně zdokumentované lékařskými zprávami, v případném novém správním řízení. Důvodem pro přiznání nároku na invalidní důchod určitého stupně ovšem nemůže být jen subjektivní pocit žadatele o důchod o jeho špatném zdravotním stavu. Přiznání dávky musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, posuzovaným příslušnou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 24. srpna 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová